

Kiss Sándor emlékére

Én még Herman József tanítványa voltam. Nem sokkal később hallottam, hogy egy új tanár, egy bizonyos Kiss Sándor tanítja már az ELTE-n a romanisztikát. Akkor még nem gondoltam, hogy később lesz alkalmam közelebbről is megismerni őt.

A '90-es évek közepén, egy Tempus-projekt kapcsán találkoztam vele először Debrecenben, ahol ő akkor tanszékvezető volt.

De az Egyetemközi Francia Központ jóvoltából ismertem meg őt igazán: tudományos tanácsunk fáradhatatlanul lelkes tagja volt, akinek bölcs hozzászólásaira, tanácsaira mindig lehetett számítani. Tagja volt a *Revue d'Études Françaises* tudományos tanácsának is: tőle nyugodt szívvel lehetett bármikor két cikk elbírálását is kérni.

Többször meghívott doktori védésekre és komplex doktori vizsgákra Debrecenbe, nem csak szakmailag, de a baráti fogadtatásból adódóan emberileg is nagyon szép emlékeim vannak ezekről a látogatásokról.

Kiss Sándor remek ember volt: kitűnő franciás és romanista nyelvész, akinek tudása a nyelvtörténettől a szociolingvisztikáig terjedt, igazi, klasszikus értelemben vett polihisztor, akinek esetében nem csak üres szó volt a pluridiszciplinaritás, minden idegszálával hivatásának élő egyetemi oktató. A magyar egyetemi rendszer szégyene bizonyos szempontból, hogy nem professzorként ment nyugdíjba, bár ha pontosak akarunk lenni, nyugdíjba ő sose ment.

A meglehetősen kicsiny magyarországi franciás, romanista, nyelvész közösség kiemelkedő, pótolhatatlan alakját veszítettük el személyében. Távozását nehéz felfogni, mert megszoktuk, hogy ő mindig itt van, itt lesz nekünk. Bon voyage, kedves Sándor!

Szabó Dávid